

Arrest

nr. 334 712 van 21 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2024 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2024 (RvV X) en gezien het verzoekschrift dat X, op 27 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2024 (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS in de zaak RvV X

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK in de zaak RvV X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 6 september 2023, dienen op 7 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 26 oktober 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers gehoord worden op 9 juli 2024.

1.3. Op 19 september 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen houdende 'niet-ontvankelijk verzoek' (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit zijn de bestreden beslissingen die aangetekend verstuurd worden op 23 september 2024.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, geboren en getogen in de provincie AL Hassake, district Maliyya, Al Jawadiyya dorp. U bent gehuwd met [K.F.] (CG [...]) en heeft vier minderjarige kinderen, allen in België aanwezig. In België verblijven eveneens enkele kinderen van uw zus. U heeft Syrië verlaten in augustus 2021. Op 27/09/21 bent u aangekomen in Bulgarije. Op 14/10/21 heeft u in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming ingediend. U stelt een nepadres te hebben gekocht waar u niet echt woonde. Op 28/01/22 werd u de subsidiaire bescherming toegekend. U werkte onregelmatig al dagloner in de bouw of andere jobs. U startte in Bulgarije de procedure tot gezinshereniging op. Het duurde een aantal maanden maar met gunstig verloop. Uw vrouw en kinderen kwamen vanuit Syrië met het vliegtuig in Bulgarije aan in september 2022. Op 14/02/2023 werd aan uw vrouw en uw kinderen in navolging van u de subsidiaire bescherming toegekend. Vervolgens hebben jullie stappen ondernomen om de verblijfsvergunning te krijgen en reisdocumenten. Omdat het leven in Bulgarije te moeilijk was, besloten jullie er niet te blijven. Na het verkrijgen van de reisdocumenten, hebben jullie in april 2023 Bulgarije verlaten. U verklaart dat u nauwelijks kon werken, veel te weinig verdiende en met moeite uw vrouw en kinderen kon onderhouden. U verklaart dat het onmogelijk was, want veel te duur, om een woning te vinden waar u officieel uw adres kon zetten. U huurde ergens in een soort hotel een kamer, die ook voorzien was van een keukentje. U leefde daar met uw vrouw en kinderen in een beperkte ruimte. U zegt dat uw kinderen niet naar school konden gaan omdat jullie geen officieel adres hadden. Uw vrouw kreeg in Bulgarije een miskraam. Ze werd depressief met suïcidale gedachten. Jullie kwamen met het vliegtuig in België aan op 10/04/2023 en reisden vervolgens met de trein naar Duitsland, waar u familie heeft. Op 17/04/2023 diende u, samen met uw gezin, in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in. Dit werd afgewezen omwille van jullie status in Bulgarije. Op 06/09/23 verlieten jullie Duitsland richting België waar u samen met uw gezin een VIB instelde op 07/09/23. Bij aankomst was uw vrouw zwanger, maar op 15/10/2023 kreeg uw vrouw opnieuw een miskraam. Tijdens het onderhoud verklaren u en uw vrouw dat ze zwaar depressief is en door de centrumarts antidepressiva krijgt voorgeschreven. Ze zou ook op een wachtlijst staan voor psychologische hulp. Per mail dd. 04/08/2024 bezorgde u het CGVS een medisch attest met de vermelding dat uw vrouw zes weken zwanger is.

U vreest bij terugkeer naar Bulgarije in een identieke moeilijke sociaaleconomische situatie terecht te komen.

Ter ondersteuning van uw VIB legt u voornamelijk kopieën neer van uw Syrische documenten neer: uw Syrische ID-kaart en deze van uw vrouw, pagina 1 van de paspoorten van uw vrouw en kinderen, familieboekje, de geboorteaktes en individuele uittreksels uit het bevolkingsregister van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte met uittreksel burgerlijke stand en registratie, familiesamenstelling en attest van goed gedrag en zeden voor uw vrouw. Per mail dd. 04/06/24 stuurde u een foto van een vernield gebouw in Syrië. U legt tevens een medische doorverwijzing neer dd. 12/09/2023 voor uw vrouw, een attestatie van opname in de spoed dd. 15/10/2023, een medisch attest voor uw dochter (beenbreuk), stukken in verband met uw werkaanbiedingen in België, alsook de schoolrapporten van uw kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

“Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

*Uit de elementen die voorhanden zijn (zie antwoord van de Bulgaarse asielinstanties, Dublin Unit met referentie 66627-2, aanwezig in het administratieve dossier) blijkt dat **u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije.** Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CG p.6). Uit een document(met referentie 66628-2 van de Bulgaarse Dublin Unit, toegevoegd aan het dossier), blijkt dat uw vrouw en vier minderjarige kinderen eveneens in Bulgarije over internationale bescherming beschikken, wat zij evenmin betwist (CG vrouw p.5).*

U geeft evenwel aan dat u uw verblijfsdocumenten, alsook deze van uw vrouw en kinderen, met name verblijfskaarten én reisdocumenten moedwillig heeft weggegooid na uw komst naar België (CG p. 6). Zowel u als uw vrouw verklaren dat uw verblijfskaart nog geldig is tot februari 2025.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend vernietigd of weggegooid zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen

van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in **Bulgarije** is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Bulgarije. AIDA/ECRE, 2024 en beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/04/AIDA-BG_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.”

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van (toegang tot) werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Er moet worden vastgesteld dat de door u ingeroepen problemen met het verkrijgen van een woning, werk en voldoende inkomsten, scholing voor uw kinderen en gezondheidszorg, louter berust op uw verklaringen (CG p.6-10) en de verklaringen van uw vrouw (CG p.6-7). Het gebrek aan scholing voor uw kinderen was voor u de hoofdreden om Bulgarije te verlaten (CG p.10). Dat de kinderen niet naar school konden gaan omdat u geen officieel adres had, toont u niet objectief aan. U legt geen objectieve stukken neer die uw beweringen kunnen staven. Bovendien worden uw beweringen ook niet ondersteund door landeninformatie terzake (zie supra), waaruit blijkt dat kinderen hoe dan ook toegang hebben tot onderwijs en dat wat betreft de toegang tot medische zorgen ook voor Bulgaren geldt, dat men moet betalen voor een verzekering. Dat u dit alles zou ontzegd zijn omdat u in Bulgarije onmogelijk een woonst met officieel adres kon krijgen, toont u onvoldoende aan. Verder verklaart u dat u beroep deed op verschillende hulporganisaties, doch ook hiervan legt u geen concrete bewijzen neer (CG p.8).

Uit uw verklaringen blijkt dat u een officieel adres heeft gekocht voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning (CG p.8). Het zou volgens uw verklaring een nep-adres zijn geweest, waar u niet woonde. Kort nadien heeft u de gezinshereniging aangevraagd. U woonde toen met vrienden in een appartement (CG p.7) en werkte onregelmatig in verschillende sectoren (CG p.7). U gevraagd hoe u zich dan voorbereidde op de komst van uw vrouw en kinderen, zegt u dat u zich aan het voorbereiden was om een officieel adres te zoeken en werk, maar dat u wachtte tot ze kwamen (CG p.7). U toont met deze afwachtende houding niet aan dat het u menens was om te proberen een leven op te bouwen in Bulgarije. Er dient te worden opgemerkt dat u de reisdocumenten voor u zelf en uw gezin heeft aangevraagd vlak na het verkrijgen van de subsidiaire bescherming voor uw vrouw en kinderen, zijnde op 14 februari 2023. Jullie verlieten Bulgarije in april 2023. Uw vrouw gaf expliciet aan dat jullie besloten Bulgarije te verlaten op het moment dat zij de verblijfsvergunning had gekregen (CG vrouw p.6) en dat het niet de bedoeling was om te proberen een leven in Bulgarije op te bouwen. De vaststelling dat u enkel wachtte op Bulgaarse reisdocumenten voor uw vrouw en kinderen vooraleer door te reizen naar België getuigt niet van een oprechte intentie om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Uw vrouw verklaart hierover dat jullie in Bulgarije geen “ruimte noch hoop” kregen op een beter leven voor de kinderen, waarbij ze eveneens verwijst naar het gebrek aan scholing, deftige behuizing en gezondheidszorg. U stelt dat u uw familie nauwelijks kon onderhouden. U toont echter niet objectief aan dat u er niet in slaagde om over voldoende middelen te beschikken om een huis te huren in Bulgarije en/ of uw gezin te onderhouden.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw vier minderjarige kinderen, en de ingeroepen psychische kwetsbaarheid van uw vrouw, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen, of dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Aangaande de ingeroepen psychische kwetsbaarheid van uw vrouw (CG p.4-5 en p.9-10, CG vrouw CG p.2-3) dient te worden vastgesteld dat er geen medisch/psychologische attesten werden neergelegd waaruit de ernst van haar psychische problematiek noch de impact op haar functioneren en/of nood aan een gespecialiseerde behandeling kan blijken. U legt enkel een doorverwijzing dd. 12/09/2023 van een arts naar een gynaecoloog neer, naar aanleiding van een prille zwangerschap. Uw vrouw verklaarde tijdens dit consult melding van een historiek van miskraam, depressieve klachten met suïcidaliteit waarvoor er noch in Bulgarije, noch in Duitsland opvolging werd voorzien. Tot op heden werd ook hier in België niet voorzien in een psychologische begeleiding. Uw vrouw zou op een wachtlijst staan voor psychologische begeleiding en kreeg antidepressiva voorgeschreven (CG vrouw p.2). U gevraagd of ze nog in staat is om jullie kinderen te verzorgen, bevestigt u dit (CG p.4-5). Uw vrouw zelf schrijft haar depressie toe aan de moeilijke levensomstandigheden waarmee jullie zouden zijn geconfronteerd in Bulgarije, met name dat ze zich "in een kleine kamer opgesloten voelde met de kinderen en niet naar buiten kon". Bij gebrek aan een duidelijke medisch/psychologische attestatie kan dit niet objectief worden beoordeeld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen, het betreffen immers voornamelijk Syrische documenten en/of documenten in verband met uw leven in België. U legt geen Bulgaarse documenten neer noch stukken in verband met uw leven aldaar.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië. Daarnaast vestig ik ook de aandacht op het feit dat u een ouder bent van vier minderjarige kinderen aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in provincie AL Hassake, district Maliyya, Al Jawadiyya dorp. U bent gehuwd met [A.A.S.] (CG [...]) en heeft vier minderjarige kinderen, allen aanwezig in België. Uw man verliet Syrië in augustus 2021 en kreeg in Bulgarije de Subsidiaire Bescherming. Hij vroeg er gezinshereniging aan voor u en uw vier kinderen. U reisde op legale wijze naar Bulgarije in september 2022. Op 14/02/2023 werd in navolging van uw man aan u en uw kinderen de Subsidiaire Bescherming toegekend. U ondervond dat de levensomstandigheden in Bulgarije zeer moeilijk waren. U stelt dat uw man nauwelijks geld kon verdienen om u en de kinderen te onderhouden, dat hij hierdoor geen huis met officieel adres kon vinden, waardoor de kinderen geen toegang hadden tot scholing. U leefde met uw vier kinderen in een kleine (hotel)kamer. U werd depressief van de situatie. In Bulgarije kreeg u eveneens een miskraam. Omdat jullie geen geld hadden, ging u niet naar een arts of ziekenhuis. U stelt dat u en uw man besloten op Bulgarije te verlaten van zodra jullie over verblijfsdocumenten en reisdocumenten konden beschikken. U en uw gezin verlieten Bulgarije in april 2023. Jullie kwamen met het vliegtuig in België aan op 10/04/2023 en reisden vervolgens met de trein naar Duitsland, waar u familie heeft. Op 17/04/2023 diende u, samen met uw gezin, In Duitsland een verzoek om internationale bescherming in. Dit werd afgewezen omwille van jullie status in Bulgarije. Op 06/09/23 verlieten jullie Duitsland richting België waar u samen met uw gezin een VIB instelde op 07/09/23. Bij aankomst was u zwanger, maar op 15/10/2023 kreeg u opnieuw een miskraam. Tijdens het onderhoud verklaren u en uw man dat u zwaar depressief bent en door de centrumarts antidepressiva krijgt voorgeschreven. U zou ook op een wachtlijst staan voor psychologische hulp. Per mail dd. 04/08/2024 bezorgde u het CGVS een medisch attest met de vermelding dat u zes weken zwanger bent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Niettegenstaande werd er rekening gehouden met uw verklaring dat u zwaar depressief bent. Van bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u zwaar depressief bent en onder medicatie staat met name antidepressiva. U werd bevraagd over uw toestand en of u zich voldoende in staat achtte om het persoonlijk onderhoud te doen, wat u bevestigde. U werd gevraagd naar mogelijke effecten van de medicatie op het onderhoud, gaf u geen specifieke zaken aan. U gaf aan dat u zich voldoende kon concentreren, maar dat u zich wat duizelig voelde. Er werd u gezegd het aan te geven indien u te moe zou worden of nood had aan een pauze (CG p.1-3). Tijdens het onderhoud werden er geen specifieke moeilijkheden vastgesteld. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

U beroept zich op dezelfde elementen als uw man. Er wordt ten aanzien van u een zelfde beslissing aangehouden. Deze beslissing luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië. Daarnaast vestig ik ook de aandacht op het feit dat u een ouder bent van vier minderjarige kinderen aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen van 28 januari 2025, met name het verzoekschrift gekend onder het rolnummer RvV 325 646 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer RvV 324 578.

Ter terechtzitting wordt gewezen op artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt: *“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”*

Verzoekers stellen dat zij hun beroep in de zaak met rolnummer 325.646 behandeld willen zien. Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummers 325.646 en 324 578 van rechtswege gevoegd.

Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, te oordelen op grond van het door verzoekers aangeduide verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer 325.646 en wordt de afstand van het geding vastgesteld in de zaak met rolnummer 324.578.

2.2. De verwerende partij heeft middels haar nota van 28 oktober 2024 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer RvV 325 646 / IV te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Verzoekers hebben de Raad echter op 6 november 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekers wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betogen dat zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat hun beschermingsstatus ineffectief maakt. Zij verwijten de commissaris-generaal verzoeksters psychologische problemen te minimaliseren. Zij voeren aan dat verzoekster een zeer kwetsbaar profiel heeft en zij op zoek gegaan is naar psychiatrische hulp door de gebeurtenissen na haar verblijf in Bulgarije. Zij verwijzen naar het medisch verslag, waarin de psychiater volgende klachten vastgesteld heeft: slapeloosheid, depressies, nachtmerries, anergie, zelfmoorplannen,... Zij stellen dat verzoekster aldus in behandeling is bij een psychiater en dat zij trazodon neemt. Daarnaast benadrukken zij dat verzoekster opnieuw zwanger is en nood heeft aan medische opvolging, wat zij volgens hen niet zal krijgen in Bulgarije.

Zij stippen aan dat verzoekster verteld heeft over haar vrees en de trauma's die zij in Bulgarije opgelopen heeft, nu zij niet geholpen werd bij haar miskraam, zij in één kleine kamer met haar kinderen leefde en het moeilijk was om in de basisneden van de kinderen te voorzien. Zij stellen dat nadat verzoekster in Bulgarije was aangekomen en zich aangemeld had in het centrum, zij en de rest van het gezin simpelweg op straat gezet en aan hun lot overgelaten werden. Volgens hen heeft verzoeker geprobeerd om medische hulp te bekomen en onderdak te vinden, alsook om de kinderen in te schrijven in een school, maar was het zonder adres en zonder vast werk niet mogelijk om een leven op te bouwen in Bulgarije. Zij beklemtonen dat verzoeker bij verschillende diensten aangeklopt heeft, maar dat hij geen gehoor kreeg. Zij zouden hier geen documenten van kunnen voorleggen, omdat de diensten niet geneigd zouden zijn om hun weigeringen op papier te zetten.

Zij menen dat hun verklaringen over de onmenselijke situatie voor personen met een beschermingsstatuut ondersteuning vinden in het AIDA Country Report Bulgaria van 2024 (update 2023). Uit dit rapport blijkt volgens hen dat het zeer aannemelijk is dat zij in Bulgarije op straat zullen terecht komen en dat zij opnieuw in de catch 22 verzeild zullen raken, gezien het verkrijgen van verblijfsdocumenten in Bulgarije bemoeilijkt wordt door de vereiste om een domicilieadres te hebben. Zij betogen voorts dat het vinden van werk een onmogelijke opdracht is en citeren hiervoor opnieuw uit het AIDA rapport. Zij merken op dat de stelling van de commissaris-generaal, dat zij dezelfde rechten genieten als Bulgaarse onderdanen, een bijzonder theoretische benadering is, die in de praktijk niet haalbaar is. Zij wijzen erop dat Bulgarije tekort schiet in haar verplichting om toegang tot huisvesting te voorzien en halen het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan.

Verwijzend naar het AIDA-rapport, herhalen zij dat de commissaris-generaal onvoldoende aandacht geschonken heeft aan verzoeksters medische toestand en het gebrek aan toegang tot een adequate medische zorg. Zij menen dat het rapport bevestigt dat er geen enkele voorzieningen bestaan voor kwetsbare personen en dat de toegang tot de medische zorg bijzonder moeilijk is. Zij benadrukken dat verzoekster zwanger is en aldus extra nood heeft aan medische behandeling en opvolging.

Tot slot wijzen zij op het groeiend anti-migranten-gevoel uitgaande van politici in Bulgarije en de mishandeling van terugkeerders naar Bulgarije.

4. Nieuwe stukken

4.1. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgend nieuw stuk:

- Medisch verslag.

4.2. Op 28 oktober 2024 maakt de commissaris-generaal een nota "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure" over, waarbij verwezen wordt naar volgende nieuwe stukken, waarvan telkens de weblink vermeld wordt:

- AIDA/ECRE, *Country Report: Bulgaria*, 2023 update;
- Caritas Bulgaria, *Acces to healthcare for people seeking and receiving international protection*, 31 augustus 2017;
- European Observatory, *Bulgaria: health system summary*, 2022.

4.3. Op 4 september 2025 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan volgend nieuw stuk, waarvan zij de weblink vermeldt:

- AIDA/ECRE, *Country Report: Bulgaria. Update 2024*, 27 maart 2025.

4.4. Op 15 september 2025 maken verzoekers een aanvullende nota over, op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarbij zij volgende nieuwe stukken voegen:

- Psychologisch verslag van CGG dd. 3/12/24;
- Psychologisch verslag van CGG dd. 08/09/25;
- Geboorteakte jongste kind;
- Medisch verslag zoon.

4.5. Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarbij zij volgende nieuwe stukken voegen:

- Schoolattesten van de vier kinderen;
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur + addendum.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije. Aan verzoeker werd in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 18 januari 2022 en aan verzoekster en haar vier minderjarige kinderen werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 14 februari 2023 (AD CGVS, deel DVZ, document Republic of Bulgaria verzoeker d.d. 30.09.23; document Republic of Bulgaria verzoekster d.d. 31.05.23).

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een ander land, met name Bulgarije.

Om deze reden werden de beschermingsverzoeken van verzoekers niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid

2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

5.3. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. Het wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

5.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije en dit op basis van het meeste recente en volledige landenrapport waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt, namelijk het *“Country report: Bulgaria. Update 2024”*, dat up-to-date is tot 31 december 2024 en werd gepubliceerd door AIDA/ECRE in maart 2025, waarnaar zowel in het verzoekschrift als in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 4 september 2025 verwezen wordt.

Voormeld rapport komt tegemoet aan de door het Hof van Justitie gestelde vereisten. Dit rapport onderzoekt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als personen met een internationale beschermingsstatus recht hebben, als wat betreft de toegang tot diezelfde voordelen. Geen van de partijen betwist dat dit de meest recente informatie is waarover kan beschikt worden.

Wat dit betreft, onderstreept de Raad dat *“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 88).

Op basis van de bijgebrachte informatie kan *in casu* nagaan worden of er in de EU-lidstaat die verzoekers de internationale beschermingsstatus heeft verleend, in dit geval Bulgarije, sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

5.5. Verzoekers stellen dat zij niet kunnen terugkeren naar Bulgarije omwille van moeilijkheden in de toegang tot sociale bijstand, medische zorgen, werk en huisvesting. Zij benadrukken de slechte

psychologische toestand van verzoekster, voeren medische problemen in hoofde van hun zoon aan en benadrukken dat hun jongste kindje, K.R., geboren is in België op 19 maart 2025. Zij menen in essentie bij een terugkeer naar Bulgarije een reëel risico te lopen om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

5.6. Aldus stelt zich de vraag of er in Bulgarije sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2024 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht gekregen. Van 2013 tot 2024 waren er geen integratieprogramma's. Hierdoor hadden personen met internationale bescherming een beperkte toegang tot of een beperkt vermogen om te genieten van zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten. Hierdoor was de bereidheid van deze personen om in Bulgarije te verblijven dan ook beperkt. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, om te voorzien in integratieprogramma's. Sinds de goedkeuring hebben slechts 133 statushouders integratiesteun gekregen, maar deze financiering was afkomstig van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflatende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 en 2022 integratiesteun verleend. In 2024 werd er slechts aan 8 individuen integratiesteun verleend. In zijn verslag van april 2018 heeft de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen ook benadrukt dat, hoewel de decentralisatie van integratie-verantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts is, de uitvoering van die verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan de gemeenten wordt overgelaten, waardoor dit vragen oproept over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit werd geïllustreerd door het feit dat geen enkele gemeente vrijwillig integratieovereenkomsten heeft gesloten, hoewel er middelen aan hen zouden worden toegewezen voor elke vluchteling die een dergelijke overeenkomst afsluit. Rechtbanken en *human rights monitoring bodies* hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar Bulgarije. Nationale rechtbanken in sommige Europese landen hebben de overdracht naar Bulgarije van personen die daar internationale bescherming genieten, stopgezet wegens de ondermaatse omstandigheden. In een zaak van 15 november 2022 oordeelde de Duitse administratieve rechtbank van Keulen dat er risico's bestaan op onmenselijke en vernederende behandeling zowel voor asielzoekers als voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije. Voor begunstigden van internationale bescherming is er volgens deze rechtbank een gebrek aan bijna elke vorm van overheidssteun om de vervulling van basisbehoeften te garanderen alsook sprake van wijdverspreid racisme en intolerantie. Verder heeft het Comité voor de rechten van het kind (hierna: CRC) op 6 oktober 2021 een aanbeveling geformuleerd in de zaak MKAH tegen Zwitserland. Het CRC stelde vast dat, hoewel de desbetreffende verzoekers in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus gekregen hadden, zij acht maanden in een kamp moesten leven met ontoereikende materiële omstandigheden en zonder toegang tot onderwijs of de arbeidsmarkt. Dit dwong hen Bulgarije te verlaten en steun te zoeken bij familieleden. Het CRC formuleerde een aanbeveling aan Zwitserland met name, om de beslissing om verzoeker terug te sturen naar Bulgarije, te heroverwegen. De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2024, p. 112-113).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de “civiele nationale database” (ЕЦГПАОН). De registratie in het ЕЦГПАОН is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op

basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigden die in opvangcentra hebben gewoond, mogen volgens de SAR echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Sinds eind 2016 kunnen begunstigden dus geen geldig adres of domicilie opgeven, aangezien ze geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten. Na uitgebreide inspanningen van maatschappelijke organisaties werd de wet in oktober 2024 gewijzigd om pas erkende vluchtelingen en personen met subsidiaire bescherming die geen domicilieadres kunnen opgeven bij hun eerste inschrijving in het bevolkingsregister of bij het indienen van een aanvraag voor een permanent of huidig adres, de mogelijkheid te bieden zich te laten inschrijven op een officieel voorgeschreven dienstadres door de gemeente waar zij hun gewone verblijfplaats hebben gevestigd. Deze bepaling is in werking getreden op 8 december 2024 waarbij alle gemeenten verplicht zijn serviceadres(sen) toe te wijzen om vanaf 8 januari 2025 met de uitvoering van deze nieuwe regeling te kunnen beginnen (AIDA, Bulgarije update 2024, p. 114-115).

Hoewel er in de praktijk geen systematische herziening van de beschermingsstatus plaatsvindt, worden beëindigingsprocedures opgestart door de SAR wanneer het MOI (ministerie Binnenlandse Zaken) informatie verstrekt waaruit blijkt dat statushouders ofwel naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd, hun verblijfplaats of staatsburgerschap in een derde land hebben verkregen, of hun Bulgaarse identiteitsdocumenten niet hebben verlengd voor een periode van meer dan 3 jaar. In 2024 werden er 142 beëindigingen doorgevoerd. In 2020 werd door een wijziging van de wet een extra clausule ingevoerd, die het mogelijk maakt om de internationale bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer de statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. Ondanks het feit dat het in strijd is met het Vluchtelingenverdrag, was het amendement bedoeld om een door de SAR toegepaste misstand te legaliseren (AIDA Bulgarije update 2024, p.116-118).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is. Eind 2024 verbleven 43 begunstigden van internationale bescherming in opvangcentra. (AIDA Bulgarije update 2024, p.123).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig (AIDA update 2024, p.123).

Begunstigden van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die voor begunstigden van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2024, p.89).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten, echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. vertolking, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. De lange en ingewikkelde

procedures voor het indienen van sociale bijstandsaanvragen zijn zelfs voor eigen onderdanen moeilijk te overwinnen en bijna onmogelijk voor personen die internationale bescherming genieten, tenzij ze worden ondersteund door bemiddeling of bijstand op maat. Dergelijke bijstand, wordt echter volledig verleend door ngo's of steungroepen, maar is niet altijd beschikbaar vanwege capaciteits- en financieringsbeperkingen. In het algemeen dienen begunstigden van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 19,13 euro (AIDA update 2024, p.124).

Uit de door de beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

5.7. Er dient worden nagegaan of verzoekers specifieke elementen aanbrengen waaruit in hunnen hoofde een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Het Hof van Justitie heeft niet gedefinieerd welke elementen een "*bijzondere kwetsbaarheid*" vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij "*vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*".

In dit verband wordt opgemerkt dat artikel 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de "Algemene bepalingen" in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld "*Kenmerken van de internationale bescherming*", luidt als volgt: "3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn."

Bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord "zoals", waardoor het slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd. Bovendien is het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat "*lid 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben*", passend om rekening te houden met alle elementen die verzoekers met betrekking tot hun persoonlijke situatie hebben aangebracht.

Op dit punt is de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van een verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet. Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van een verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofde een "*bijzondere kwetsbaarheid*" aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

5.7.1. Het jongste kindje van verzoekers is op 15 maart 2025 in België geboren (aanvullende nota 15.09.25, stuk 3).

Luidens artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt "*Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, [...] vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een*

definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

Het wordt niet betwist dat verzoekers het ouderlijk gezag uitoefenen over hun zoon. Verzoekers' zoon is weliswaar geboren na de bestreden beslissingen, maar deze beslissingen zijn heden, gelet op de beroepsprocedure, niet definitief. Bijgevolg wordt vermoed dat de door verzoekers ingediende beschermingsverzoeken mede namens het in België geboren kind zijn ingediend, minstens zijn er geen indicaties die op het tegendeel wijzen.

Het rechtsplegingsdossier bevat geen informatie waaruit kan blijken dat verzoekers' zoon, die in België is geboren, eveneens internationale bescherming in Bulgarije heeft verkregen of heden over een beschermingsstatus in Bulgarije beschikt. Het rechtsplegingsdossier bevat verder geen enkele overtuigende aanwijzing dat de subsidiaire bescherming die aan verzoekers werd toegekend onder Bulgaarse wetgeving automatisch wordt uitgebreid naar minderjarige kinderen, laat staan naar minderjarige kinderen die zijn geboren na de toekenning van de internationale bescherming en in een andere EU-lidstaat dan Bulgarije. Gelet op de zeer summiere informatie hierover volgt uit het meest recente AIDA rapport (AIDA “*Country Report: Bulgaria. Update 2024*”, p. 120-121) geenszins met absolute zekerheid dat een in een andere lidstaat geboren minderjarig kind in Bulgarije automatisch dezelfde beschermingsstatus zal worden verleend als de ouder aan wie reeds internationale bescherming werd toegekend.

In dit verband dient worden herinnerd aan de rechtspraak van het Hof van Justitie waar wordt benadrukt dat in artikel 33, lid 2 van richtlijn 2011/95/EU een exhaustieve opsomming wordt gegeven van de situaties waarin de lidstaten een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk kunnen beschouwen. Zowel uit het uitputtende karakter van deze opsomming als het afwijkende karakter van de in deze opsomming genoemde gronden voor niet-ontvankelijkheid volgt volgens het Hof dat artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2011/95/EU strikt moet worden uitgelegd. Voormeld artikel kan dus niet worden toegepast op een situatie die niet overeenstemt met de bewoordingen ervan. In het bijzonder kan volgens het Hof de personele werkingssfeer van deze bepaling zich dus niet uitstrekken tot een persoon die om internationale bescherming verzoekt en zelf niet in aanmerking komt voor een dergelijke bescherming als bedoeld in die bepaling. Aldus moet 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2011/95/EU zo worden uitgelegd dat het niet op overeenkomstige wijze kan worden toegepast op het door een minderjarige in een lidstaat ingediend verzoek om internationale bescherming, wanneer niet deze minderjarige zelf maar zijn ouders in een andere lidstaat internationale bescherming genieten (HvJ 1 augustus 2022, C-720/20, *RO tegen Bundesrepublik Deutschland*, pt. 47-55).

In casu wordt vermoed dat de door verzoekers ingediende beschermingsverzoeken mede namens het in België geboren kind zijn ingediend en kan verder in deze stand van zaken ook niet blijken dat dit kind over internationale bescherming beschikt in Bulgarije, zodat, gelet op hogervermelde rechtspraak, met betrekking tot dit kind geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

5.7.2. Vervolgens dient ingegaan te worden op de medische situatie die verzoekers staven aan de hand van verschillende medische documenten zoals blijkt uit punt 4 *supra*. en te worden nagegaan of zij een bijzondere kwetsbaarheid vertonen waarmee al dan niet onvoldoende rekening gehouden werd.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker dat het niet goed gaat met zijn echtgenote, dat zij heel ziek is, weinig eet en slecht slaapt, dat zij medicatie neemt en dat er gekeken werd voor psychologische opvolging (NPO verzoeker, p. 4-5, 9). Verzoekster bevestigt dit, stellende dat het niet goed met haar gaat, dat zij wacht op psychologische begeleiding en dat zij medicatie neemt. Zij voegt toe dat haar psychische problemen begonnen zijn in Bulgarije, omdat zij opgesloten zat in een kleine kamer waar zij niet naar buiten kon met weinig mogelijkheden voor haar kinderen (NPO verzoekster, p. 2-3).

Uit de verschillende documenten met betrekking tot verzoeksters psychische problemen en de medische problemen van hun zoon blijkt onder meer wat volgt.

Uit het document van 12 september 2023 blijkt dat verzoekster door haar huisarts wordt doorverwezen naar een arts-specialist in de gynaecologie. De dokter maakt melding van haar zwangerschap en miskramen in het verleden, alsook vermeldt hij dat zij het psychologisch moeilijk heeft, nu zij sinds één jaar depressieve klachten met suïcidaliteit heeft die nog nooit zijn opgevolgd. Hij voegt toe dat er

geprobeerd zal worden om psychologische begeleiding op te starten. Hij vraagt een opstart voor zwangerschapsbegeleiding, alsook een advies met betrekking tot de mentale problemen. De specialist in de urgentie geneeskunde antwoordt dat hij verzoekster gezien en behandeld heeft op triage van spoedgevallen op 20 september 2023, maar dat de taalbarrière het zoeken en oplossen van de wortel van het probleem niet gemakkelijk maken. Hij raadt dan ook een ambulante aanpak aan die gefocust is op vluchtelingen. Hij stelt dat het niet mogelijk is om antidepressiva op te starten, gelet op haar zwangerschap (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3). Verzoekers voegen ook een attest van 17 september 2024 bij van de psychiater-psychotherapeut, die attesteert dat verzoekster op 16 september 2024 op consultatie kwam in het Centrum Geestelijke Gezondheidszorg. Hij stipt aan dat zij depressieve klachten met een sombere stemming, anhedonie, anergie, desinteresse, eet- en slaapproblemen, concentratiemoeilijkheden, overmatig piekeren, passieve doodsgedachten, alsook angstklachten vermeldt. Hij geeft aan dat zij terughoudend was aangaande de opstart van medicatie gelet op haar zwangerschap, maar dat hij haar uitleg gegeven heeft over het veiligheidsprofiel van de medicatie. Hij startte sertraline en trazodone op en stelt dat de opvolging door kan gaan op indicatie (verzoekschrift, stuk 4). In het attest van het Centrum Geestelijke gezondheidszorg van 3 december 2024 wordt vermeld dat verzoekster al tien jaar depressieve klachten vertoont, die de laatste twee jaar aanzienlijk zijn verergerd omwille van de instabiele situatie in Bulgarije. Het gaat om angstklachten omtrent de toekomst en de gezondheid van haar (toen nog) ongeborn kind, concentratiemoeilijkheden en verhoogde emotionaliteit. Gelet op het voorgaande adviseert het centrum een opstart van individuele psychotherapie met focus op de perinatale mentale gezondheid. Zij geven aan dat de behandeling is opgestart bij een psychologe en dat zij ook eenmalig gezien werd bij een dokter voor medicamenteuze oppuntstelling, die verder opgevolgd wordt door de huisarts (aanvullende nota 15.09.25, stuk 1). In het attest van verzoeksters psychologe van 8 september 2025 wordt bevestigd dat zij sinds november 2024 in behandeling is. De psychologe attesteert dat verzoekster zich meldde met depressieve klachten, angst en spanning omtrent de zwangerschap en de bevalling, alsook posttraumatische stressklachten. Volgens haar werd vooral ingezet op de aanpak van de depressieve- en angstklachten, met daarbij bijzondere aandacht voor de perinatale periode. Hoewel zij een positieve evolutie op vlak van deze depressieve- en angstklachten zag, kwam hierbij dat haar moeder plots kwam te overlijden. Naast dit verdriet, is er veel spanning, angst en onzekerheid naar de toekomst toe. Zij bevestigt dat verzoekster geen verhoogd risico op suicide vertoont. Zij stelt dat de behandeling zal worden verdergezet, waarbij zij zich voornamelijk zal richten op de depressieve en posttraumatische stressklachten, alsook de rouwverwerking (aanvullende nota 15.09.25, stuk 2). Daarnaast blijkt uit het medisch verslag van het AZ Sint-Jan te Brugge van 2 juli 2025 dat hun elfjarige zoon lijdt aan ernstig neuro sensorieel gehoorverlies aan het linkeroor, met enkel normaal gehoor aan het rechteroor. Er is bevestiging via CLB, BERA-onderzoek, CT en MRI dat het gehoorverlies waarschijnlijk congenitaal en permanent is. Het CI-team besloot dat een cochleair implantaat niet mogelijk is. En er wordt een CROSS-hoortoestel aangeraden, eventueel met bijkomende ondersteuning via VAPH, OCMW en schoolvoorzieningen (aanvullende nota 15.09.25, stuk 4). Uit deze elementen kan afgeleid worden dat verzoekster met aanhoudende psychologische problemen kampt en hun zoon medische problemen aan zijn linkeroor heeft, die mogelijks een bijzondere kwetsbaarheid kunnen uitmaken.

Waar verzoekster blijkt geeft van een psychische problematiek die zij met gedegen en medisch-psychologische attesten staft, alsook waar haar zoon blijkt geeft van een ernstig neuro sensorieel gehoorverlies aan het linkeroor dat gestaafd wordt door het medisch verslag van het AZ Sint-Jan te Brugge, moet dan ook nader worden onderzocht of er *in casu* sprake is van een 'bijzondere kwetsbaarheid'.

In dit verband wordt er aan herinnerd dat volgens paragraaf 90 van het voormelde arrest Ibrahim e.a. sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de verzoeker, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die *"negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid"*. In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de *"bijzondere kwetsbaarheid"*.

De gezondheidstoestand van verzoekster en haar zoon kan bijgevolg bepalend zijn in het onderzoek of zij ongeacht hun wil en hun persoonlijke keuzes, na terugkeer naar Bulgarije, in staat zullen zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften alsook een beroep zullen kunnen doen op noodzakelijke medische/psychologische behandeling en medicatie om te vermijden dat zij een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stellen

om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen voor hun (mentale) gezondheid zou hebben of die hun in een toestand van achterstelling zouden brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Gelet op de medisch-psychologische attesten waaruit een psychische problematiek blijkt in hoofde van verzoekster en het medisch verslag waaruit een ernstig neuro sensorieel gehoorverlies aan het linkeroor van verzoekers' zoon blijkt, dringt zich een verder en gedegen onderzoek op naar de door verzoekers aangevoerde elementen in het licht van een mogelijke bijzondere kwetsbaarheid die verzoekster en haar zoon desgevallend zou (kunnen) verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun vluchtelingenstatus toegekend in Bulgarije, en/of waardoor zij worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

Er kan in deze stand van zaken bijgevolg niet worden uitgesloten dat verzoekster en haar zoon, gezien hun psychische en medische problemen, blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid waardoor zij in/bij terugkeer naar Bulgarije, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, kunnen terechtkomen in een toestand van achterstelling met negatieve gevolgen voor hun (psychische) gezondheid en/of die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest. De specifieke situatie van verzoekster en haar zoon in geval van terugkeer naar Bulgarije dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

5.8. Gelet op het geheel van de voorliggende elementen, met name (i) de bijgebrachte landeninformatie waarbij blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije precair kan zijn, waardoor zij kunnen terechtkomen in schrijnende levensomstandigheden met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp en er aldus de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije; (ii) het gegeven dat verzoekers een kind hebben dat is geboren in België en waarvan niet blijkt dat het een beschermingsstatus heeft in Bulgarije; (iii) het gegeven dat verzoekster met psychische klachten kampt en verzoekers' zoon blijf geeft van een ernstig neuro sensorieel gehoorverlies aan het linkeroor; (iv) het kwetsbaar profiel van verzoekers als een gezin met vijf minderjarige kinderen, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek naar verzoekers' situatie als begunstigden van internationale bescherming in/bij terugkeer naar Bulgarije aangewezen.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De beslissingen genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 september 2024 wordt vernietigd.

Artikel 4

De zaken worden teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig oktober tweeduizend vijftientwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	I. FLORIO
---------------------	-----------